

alires, companys socis, pensessiu bé això que us conto de l'excursionisme i que el practiquessiu dintre la nostra secció d'excursionisme i així coneixereu ben bé la erra on heu nascut i trepitgeu.

I voldria que totes les Associacions de les Escoles de Treball i altres llocs culturals en general formin la seva Secció Excursionista; així, junt amb la nostra, podrien organitzar excursions col·lectives.

DELS NOSTRES COL·LABORADORS

A T U !

Per JAUME GENDRE

Dedicat a JOAN RUBIÓ,
mort al front de lluita

Sembla que fa unes hores tan sols que t'estrenyia la mà dient-te paraules de comiat, desitjant-te la millor sort; però han passat ja tres mesos i durant aquest temps, quantes i quantes coses no han succeït!... Però, la única, la capdal, és una: que ets mort, i que has deixat la vida amb violència.

L'arma homicida no errà el tret. Potser quedares boca terrós, mocegant la terra amb la imatge del dolor pintada al rostre; potser morires amb la rialleta als llavis, content d'haver deixat els humans que es destrocïn mutuament, cínicament, d'una manera inícuca, però pròpia dels cervells trastocats.

Quants fets heròics guardaràs dintre el teu pit gelat i el cor erí i que no es podran contar de tu!... Quines les teves gestes!... Amic, voldria haver estat al teu costat i ésser particip de la teva sort i heroïcitat silent i que jo t'hagués pogut estrènyer amb els meus braços d'amic i morir, protegint el teu cos de la metralla criminal i homicida.

Però la fatalitat cruel ens separà i al mateix temps ens encomanà esperances de retrobar-nos. Mes, la mort m'ha robat la possibilitat de reveure'ns i sols m'ha deixat aquelles paraules: «El nostre amic és mort; després de sis dies d'ésser al front, el mataren...»

Criminals, criminals!... Metralla, metra-

lla!... Els martelleigs de les metralladores es succeeixen en l'espai. L'esclat dels obusos, dels morters, de les bombes, a tot arreu... Mort!.. Mort!... Destrossadora de vides, de vides encara joves, mereixedores de felicitat!... I eren devallats llurs cossos exànimes a la profunditat de les fosses i de l'ablit.

I tú t'ho miraves rígit. Mes, què t'importava tot allò? Estaves fit, rera el parapet, alerta, sempre alerta a l'enemic, que ens sotja invisible.

La mort ha passat damunt la testó, t'ha rascat l'orella i t'ha rigut amb les sarcàstiques riallades dels obusos i t'ha fet la seva víctima valent-se de la teva atenció per a veure-la, per a localitzar-la, burleta, a la tivantor nerviosa...

Després, s'ha acabat el combat. Encara s'alcen els últims coets lluminosos com un castell de focs d'artifici, però més fatídic. L'enemic ha estat rebutjat sense ni veure'l.

Tú, amic, no podies gaudir de la victòria; no la podies veure ja. A la resplendor de l'últim coet lluminós, lentament et baixaren a la fossa.

A l'endemà, en la terra sommoguda durant la nit i humil encara de la pluja, lentament germinaven les llavors de la nova vida heròica i lleial, comprada amb el preu de la teva sang.

Passaren els dies i la nova de la teva mort s'alçà poc a poc de la fossa i anà a raure a l'oïda de la teva estimada i vingué a mi, amb un sentiment clar, net de pietat, però viril i ple de venjança.

Madrid, 5 novembre del 1937.

A. A. E. E. T.

Butlletí - 7